

BG

BG

BG

ЕВРОПЕЙСКА КОМИСИЯ

Брюксел, 31.3.2010
COM(2010)127 окончателен

—

**СЪОБЩЕНИЕ НА КОМИСИЯТА ДО СЪВЕТА И ЕВРОПЕЙСКИЯ
ПАРЛАМЕНТ**

**Рамка за политиката на ЕС за подпомагане на развиващите се страни за справяне
с предизвикателствата, свързани със сигурността на прехраната**

SEC(2010)379

1. ОБОСНОВКА

През последните години гладът и недохранването се увеличиха; смята се, че през 2010 г. над 1 млрд. души живеят в несигурност по отношение на прехраната си. Несигурността на прехраната влияе на човешкото развитие, социалната и политическата стабилност и напредъка към постигане на Целите на хилядолетието за развитие (ЦХР). Нестабилните държави срещат особено големи трудности при постигането на ЦХР1 — изкореняване на крайната бедност и глада.

Покачващите се цени на храните на световните пазари през 2007—2008 г. доведоха до преосмисляне на концепцията за глобална сигурност на прехраната. Създадени бяха Работната група на високо равнище (РГВР) по въпросите на глобалната криза в осигуряване на прехраната в рамките на Организацията на обединените нации (ООН), която трябваше да подобри координацията в рамките на ООН, и Глобалното партньорство за селското стопанство, сигурността на прехраната и храните (GPAFSN), а лидерите на Г8 приеха цялостна програма относно сигурността на прехраната на срещата на върха в L'Aquila през 2009 г.

Европейският съюз (ЕС) реагира на нарастващите предизвикателства, свързани със сигурността на прехраната, с „Инструмент за прехрана“¹, осигуряващ допълнителни средства от 1 млрд. EUR, като временна мярка в подкрепа на най-тежко засегнатите развиващи се страни. В продължение на много години ЕС и неговите държави-членки са били и продължават да бъдат най-важните и надеждни финансови и политически фактори за сигурността на прехраната в световен мащаб.

Събитията в последно време и бъдещите предизвикателства изискват нова обща политика в областта на сигурността на прехраната, по-нататъшно укрепване на водещата роля на ЕС в глобалния дневен ред по сигурността на прехраната, както и подобряване на ефективността на помощта от ЕС в съответствие с Договора от Лисабон², инициативата ЕВРОПА 2020³ и Европейския консенсус за развитието⁴. Сред бъдещите предизвикателства пред сигурността на прехраната са увеличаването на населението, натискът върху природните ресурси и функциите на екосистемите, както и неблагоприятните последици от изменението на климата върху селското стопанство, засягащи условията за отглеждане и налагащи вземането на мерки за адаптиране. Освен това е необходимо основните проблеми в текущия дневен ред по сигурността на прехраната, като храненето, нестабилността на цените, мрежите за социална защита и осигуряване, биогоривата, безопасността на храните, научните изследвания и иновациите, широкомащабното оземляване, и концепцията за „право на храна“⁵ да бъдат интегрирани в цялостна рамка за политиката.

Целта на настоящото съобщение е да даде обща рамка за политиката на ЕС и неговите държави-членки в борбата срещу световния глад и недохранване, като по този начин допринесе за постигане на ЦХР 1. То е съгласувано с други тематични доклади (в

¹ COM(2010)81 за доклад относно напредъка.

² Член 210

³ COM(2010) 2020

⁴ 2006/C 46/01.

⁵ Член 11 от Международния пакт на ООН за икономически, социални и културни права, (1966/1976 г.).

областта на образованието, здравеопазването, равнопоставеността между половете и данъчното управление) и т.нар. пакет относно развитието от пролетта на 2010 г., които в съвкупност излагат позицията на ЕС за срещата на високо равнище на ООН по въпросите на ЦХР през септември 2010 г. Това съобщение се допълва от съобщение относно хуманитарната хранителна помощ⁶, в което акцентът е върху спешната помощ и помощта след извънредни ситуации.

2. ЦЯЛОСТЕН ПОДХОД КЪМ СИГУРНОСТТА НА ПРЕХРАНАТА

Предложената рамка на политиката обхваща предизвикателствата пред сигурността на прехраната в развиващите се страни както в селски, така и в градски условия, обхващайки международно признатите четири стълба⁷, като е насочена към: 1) увеличаване на наличната храна; 2) подобряване на достъпа до храна; 3) подобряване на хранителната стойност на приеманите храни; както и 4) подобряване на предотвратяването и управлението на кризи. Тя се основава на принципите от Рим относно сигурността на прехраната⁸. В нея се признава по-специално, че стратегиите по отношение на сигурността на прехраната трябва да бъдат на самата държава и специфични за нея, като определят подходящ баланс между подпомагането на националното производство и удовлетворяването на нуждата от храни чрез търговия.

Напредъкът по отношение на сигурността на прехраната и за постигане ЦХР 1 не е равномерен географски и между отделните групи от населението. Въпреки че предизвикателства пред сигурността на прехраната има в целия свят, най-много остава да бъде направено в Африка и в държави в нестабилно положение. Според доклада за ЦХР от 2009 г.⁹ делът на недохраненото население в африканските държави на юг от Сахара е намалял от 32 % (1990—1992 г.) до 29 % през 2008 г. Съпоставимите цифри за Южна Азия — регионът, който е на второ място по дял на недохранване, са съответно 24 % и 21 %¹⁰. Освен това последните данни за нестабилни държави показват дял на недохранване от 31,4 % в сравнение с 14,5 % за държави, които не са в нестабилно положение. Докато недохранването все още е явление предимно в селските райони, урбанизацията предполага, че в дългосрочен план несигурността на прехраната вероятно ще се изостри в градските райони.

Действията на ЕС трябва да дадат приоритет на онези държави с несигурна прехрана, които най-много са изостанали от постигането на ЦХР 1, особено в Африка, но и в Южна Азия и на други места (напр. Бангладеш, Камбоджа, Хаити, Непал, Източен Тимор)¹¹. Като се има предвид естеството на други, свързани с прехраната ЦХР, по

⁶ COM(2010)126

⁷ Организация по прехраната и земеделието (ФАО), 1996 г. Римската декларация за сигурността на прехраната в света и на Плана за действие, приет на Световната среща на върха по въпросите на прехраната.

⁸ Декларация от Световната среща на върха по въпросите на продоволствената сигурност, 2009 г.

⁹ ООН, Доклад относно Целите на хилядолетието за развитие от 2009 г.

¹⁰ В абсолютна стойност повече от половината от недохраненото население в света (642 милиона през 2009 г.) живее в Азия и Тихоокеанския басейн; в пропорционално изражение цифрите са значително по-високи в Африка, където напредъкът е също така по-слабо изразен в последното десетилетие.

¹¹ Статистика на ООН за напредъка към ЦХР, вж. www.devinfo.info/mdginfo2009/

които също има изоставане, ще се изискват конкретни инвестиции по отношение на жените¹².

Освен това има данни¹³, че инвестициите в сектора на дребните производители водят до най-голяма възвръщаемост с оглед на намаляването на бедността и постигането на растеж. Затова тази нова рамка на ЕС е съсредоточена върху повишаване на доходите на дребните селскостопански производители и устойчивостта на уязвимите общности и подкрепя решимостта на държавите, които отдават приоритет на селското стопанство и сигурността на прехраната в усилията си за развитие.

2.1. Увеличаване на наличната храна

Очаква се до 2050 г. населението на света да достигне 9 млрд. души, като, предвид измененията в режима на хранене и увеличаването на доходите, търсенето на храни вероятно ще нарасне със 70 %¹⁴. Това изисква ускорен ръст на селскостопанското производство, включително в държави, където населението расте най-бързо. В много от тези държави ограниченията на природните ресурси, изострени от изменението на климата, налагат все по-ефективно използване на тези ресурси.

Повечето от бедните и гладните по света живеят в селски райони, където селското стопанство, включително земеделски култури, добитък, рибарство и горско стопанство, представляват основна икономическа дейност. Преобладават малките селскостопански производители: около 85 % от производителите в развиващите се страни обработват парцели, по-малки от 2 хектара. Около половината от храната в света се осигурява от дребни производители, занимаващи се едновременно със земеделие и животновъдство¹⁵. Ето защо устойчивото производство на храни в малки стопанства следва да бъде в центъра на помощта на ЕС за увеличаване на наличната храна в развиващите се страни. Дребното селско стопанство има множество ефекти — повишава на доходите и устойчивостта на селските производители, осигурява храна за потребителите и поддържа или повишава качеството на околната среда. При осигуряването на подкрепа за дребното селско стопанство помощта на ЕС следва да даде приоритет на подходи за по-интензивно производство, които са устойчиви и екологично ефективни, при спазване на различните функции на селското стопанство. Това означава *inter alia* оптимизиране на селскостопанските ресурси, интегрирана борба с вредителите, по-добро управление на почвите и водите и отглеждане на устойчиви на стрес сортове култури¹⁶. За да бъде успешен този подход е необходимо производството да се разглежда в контекста на стойностна верига с адекватен достъп до финансиране, преработване и пазари, където малките и средните предприятия и микро-финансирането в селските райони могат да играят ключова роля. При подходящи условия публично-частни партньорства могат да играят важна роля за насърчаване на производителността в селското стопанство. ЕС и неговите държави-членки следва да подкрепят и инициативи за намаляване на загубите след прибиране на реколтата, за повишаване на капацитета за съхранение и за разрешаване на въпроси, свързани с безопасността на храните и здравето на животните.

¹² Вж. също SEC(2010) 265

¹³ Световна банка — Доклад за световното развитие през 2008 г.

¹⁴ ФАО 2009 г. Как да се изхрани светът през 2050 г.

¹⁵ Сп. *Science*, 12 февруари 2010 г.: стр. 822—825.

¹⁶ Международната оценка на селскостопанските науки и технологии за развитие, 2009 г.

Сигурният достъп до земята и сигурността относно правата на земевладение и земеползване са предпоставки за по-висока производителност на дребните селски стопани. От първостепенно значение са ефективните национални политики и закони за земята, изискващи от правителството да предприеме приоритетни действия по отношение на земята. Когато дадени страни развиват политики в областта на селското стопанство, земята и биогоривата, ЕС и неговите държави-членки следва да настояват тези политики да дават отговор на опасенията по отношение на наличието и достъпа до храна и да стимулират интеграцията на дребните селскостопански производители в производствените вериги.

Освен това международно признати принципи следва да насочват инвеститорите, приемащите страни и другите заинтересовани участници към инвестиции в селското стопанство, съвместими със зачитането на човешките права, поминъка и ресурсите. ЕС и неговите държави-членки следва да подкрепят разработването на международно приети принципи за отговорни инвестиции в земеделска земя, основаващи се на съществуващите Насоки в областта на поземлената политика¹⁷. В Африка ще бъде подкрепено изпълнението на Насоките в областта на поземлената политика от 2009 г.¹⁸ Правителствата в страните партньори, организациите на селскостопански производители и други заинтересовани участници ще бъдат насърчавани да вземат решения въз основа на информиран избор, които да гарантират устойчивостта на чуждестранните инвестиции, така че да се максимизират социалните, икономическите и екологичните ползи за страната.

Увеличаването на наличната храна означава да се увеличат научните изследвания и иновациите в публичната сфера, продиктувани от повишеното търсене, които отделят достатъчно внимание на традиционните знания и разнообразните хранителни култури (включително местни сортове) и гарантират, че са достъпни за селскостопанските производители и са подходящи за нуждите им. ЕС и неговите държави-членки следва да подкрепят научните изследвания и иновациите, които имат ясни ползи за дребните селскостопански производители, включително по-доброто адаптиране към измененията на климата и повишена устойчивост към стрес, суша и наводнения, при поддържане на широко биологично разнообразие от култури и сортове и гарантиране на достъпа до тях. Подпомагането следва да бъде съобразено с нуждите и проблемите на страните получатели, формулирани въз основа на обективната информация, с която те разполагат, относно ползите и рисковете от дадена нова технология, както и с наличието на стабилни национални регулаторни рамки и капацитет за тяхното прилагане. Следва да бъдат подкрепяни и режимите за интелектуалната собственост, които увеличават в най-висока степен достъпа на бедните фермери до нови технологии и ресурси. Освен това взаимодействието между мерките за адаптиране към изменението на климата и за смекчаване на неговото въздействие следва да бъде проучено паралелно с развитието на поощрителни структури, например като се свързват селското стопанство и пазарите на емисии на въглероден диоксид.

Международната търговия може значително да допринесе за осигуряването на налична храна чрез увеличаване на количеството и чрез разширяване на разнообразието от

¹⁷ Включително „Насоки на ЕС за подпомагане на създаването на поземлена политика и на процесите на поземлена реформа в развиващите се страни“ от 2004 г.

¹⁸ AU/ADB/ECA, Рамка и насоки в областта на поземлената политика в Африка, подкрепена на срещата на върха на Африканския съюз през юли 2009 г.

храни на пазара. Наличната храна може да бъде увеличена и чрез регионална интеграция на пазарите на селскостопански и хранителни продукти, при която търговските потоци се насочват от райони на излишък към райони на недостиг. ЕС и неговите държави-членки следва да подкрепят стандартизирането и хармонизирането на политики, правила и нормативни уредби с оглед на постигане на интегрирани селскостопански политики на регионално равнище. Освен това ЕС и неговите държави-членки признават, че с оглед на проблемите, свързани със сигурността на прехраната както на национално, така и на регионално ниво, развиващите се страни могат да използват възможностите на съществуващата търговска политика, включително чрез мерки на границата. Целта трябва да бъде да се върви към устойчива верига между селското стопанство и осигуряването на храни.

2.2. Подобряване на достъпа до храна

Достъпът до храна трябва да бъде увеличен главно чрез подобряване на заетостта и възможностите за доходи както в селските, така и в градските райони, включително чрез разнообразяване на тези възможности и търговия, като по този начин повече хора ще могат да си позволят по-достъпна храна. Това трябва да бъде допълнено с механизми за социални трансфери. ЕС и неговите държави-членки трябва да подпомагат страните партньори при създаването и използването на социални механизми в подкрепа на уязвими групи от населението, особено на жените. Ще бъде споделен опит за успешни механизми и ще бъдат подкрепени оперативни системи. Необходимо внимание ще бъде обърнато на стратегии за излизане от мрежите за сигурност. Нужно е механизмите да бъдат ефективни, достъпни и гъвкави, позволяващи бързо разгръщане по време на криза. В тях хранителният аспект следва по принцип да бъде широко застъпен, като тези механизми подпомагат по-специално лица, чието подходящо хранене спомага за постигането на ЦХР 4 (намаляване на детската смъртност) и 5 (подобряване на здравословното състояние на майките).

В селските райони заетост може да бъде създадена в сектора за преработване на селскостопански продукти, предимно в малки и средни предприятия, и да бъде улеснена чрез подобряване на достъпа до финансови услуги. В допълнение в селските райони¹⁹ могат да бъдат създадени мрежи за сигурност за тези уязвими домакинства, които са в състояние да осигурят работна ръка. От произвеждащите мрежи за сигурност ще има двойна полза: подобряване на условията за производство в селските райони и улесняване на прекия достъп до храна.

По принцип достъпът до храна може да се подобри чрез прилагане на подхода за „право на храна“, посочен в *Незадължителните насоки за подкрепа на напредъка в удовлетворяването на правото на храна в рамките на националната сигурност на прехраната*²⁰. ЕС и неговите държави-членки следва да подкрепят по-нататъшното прилагане на подхода в развиващите се страни, включително чрез политически и правни рамки, основаващи се на принципа за „право на храна“. Това означава да се подкрепят стратегии за справяне с първопричините за глада и да се овластяват маргинализирани групи за участие в създаването, изпълнението и наблюдението на национални програми, както и да се създават и укрепват механизми за правна защита.

¹⁹ Включително „произвеждащи“ такива, които използват работна ръка за изграждане и поддържане на инфраструктура.

²⁰ Приети през 2004 г. от Съвета на ФАО.

2.3. Подобряване на хранителната стойност на приеманите храни

Счита се, че недохранването е причина за 3,5 милиона смъртни случаи на майки и деца всяка година²¹ и за една трета от заболяванията сред децата под пет години. Недостигът на витамини и минерали²² засяга до два милиарда души по целия свят. Най-вредно въздействие недохранването оказва по време на бременността и през първите две години от живота на детето; неговото отражение върху физическото и умственото развитие често е необратимо. Приоритет трябва да се даде на действия, насочени към бременни и кърмещи жени, както и към деца под петгодишна възраст (като се наблегне на тези под двегодишна възраст)²³.

ЕС и неговите държави-членки следва да подкрепят разработването на политики и стратегии за хранене, обучения по въпросите на храненето, образование, както и създаване на механизми за координация между селското стопанство, здравеопазването, образованието и сектора за социална закрила. Храненето следва да бъде аспект на бъдещите програми в областта на селското стопанство. Това може да означава укрепване на диверсификацията в рамките на дребното селско стопанство, насърчаване на производството на храна, богата на микроелементи, особено местни сортове и видове, наблюдение на показатели, свързани с резултатите от храненето и/или подпомагане на научните изследвания в областта на селското стопанство, които се съсредоточават върху храненето.

Политическото ръководство и координацията между отделните сектори на национално равнище, водещи до интегрирани действия в множество сектори, са от решаващо значение за включването на храненето в стратегията и програмите в областта на сигурността на прехраната на дадена страна. ЕС и неговите държави-членки следва да насърчават връзките с националните здравни стратегии, които включват основни услуги, свързани с храненето, и наблюдение на статуса на населението по отношение на храненето.

2.4 По-добро предотвратяване и управление на кризи

Необходимо е селскостопанските производители и общностите да бъдат устойчиви срещу кризи, свързани с храните. Докато краткосрочният отговор на кризи често изисква мобилизиране на създадени в момента хуманитарни инструменти, за намаляването на рисковете от кризи и за управлението на техните въздействия, е необходимо да се изградят и поддържат други механизми и капацитет. Тясната връзка между участниците и инструментите в областта на хуманитарна помощ и на политиката за развитие е от решаващо значение и следва да се насърчава въз основа на принципите за установяване на връзка между помощ, възстановяване и развитие (LRRD).

ЕС и неговите държави-членки следва да увеличат усилията си в подкрепа на регионалната интеграция в развиващите се страни, тъй като тя е още едно средство за предотвратяване на икономически и политически кризи и кризи, свързани със сигурността на прехраната, както и за смекчаване на тяхното въздействие.

²¹ Lancet 2008 г.; 371: стр. 243—60.

²² Йод, желязо, цинк, витамин А, Б и други витамини.

²³ COM(2010)xxx „Ролята на ЕС в глобалното здравеопазване“

Необходимо е укрепване или разработване, ако такива не съществуват, на национални или регионални системи за ранно предупреждение, които да могат да прогнозират предстоящи бедствия, и по-добро обвързване на тези системи с организациите за вземане на решения и за реагиране. Системите следва да черпят данни от всички равнища, включително общностно равнище, като установяват връзка между метеорологичните данни и информацията относно хранителната стойност, културите, огнищата на болести при животните и пазарните цени.

ЕС и неговите държави-членки следва да подкрепят, включително чрез работата на Комисията²⁴, системи за наблюдение и информация, които са свързани с вземането на решения.

Политиките за справяне с предизвикателството на нестабилните цени могат да бъдат насочени или към самата нестабилност на цените, или към последствията от нея. За намаляване на нестабилността на цените е необходимо да се подобри съотношението между запасите от хранителни продукти и използваните хранителни продукти, като се създадат условия за увеличаване на производството и за поддържане на подходящи количества запаси предимно от частни търговци. Освен това следва да не се насърчават ограничения на износа на основни хранителни продукти. ЕС и неговите държави-членки следва да допринасят за по-доброто функциониране на пазара на храни на глобално, регионално и национално равнище. Това ще включва ответни действия за прозрачност на пазара (информация за производството, резервите, цените и т.н.), насърчаване на съхранението, както и на местни/национални хранителни резерви, когато е уместно и възможно. Последниците от нестабилността на цените могат да бъдат смекчени с набор от мерки, включително със създаване на мащабируеми мрежи за сигурност, информационни системи относно сигурността на прехраната, използване на застраховане (обвързано с метеорологични условия, показатели), както и повишаване на капацитета за използване на инструменти за управление на ценовия риск.

3. МАКСИМАЛНО УВЕЛИЧАВАНЕ НА ЕФЕКТИВНОСТТА НА ИНВЕСТИЦИИТЕ В СИГУРНОСТТА НА ПРЕХРАНАТА

ЕС и неговите държави-членки следва да се съсредоточат върху три групи условия за увеличаване на ефективността на инвестициите в сигурността на прехраната.

3.1. Национални и регионални политики и стратегии в областта на селското стопанство и сигурността на прехраната

За да се постигнат осезаеми резултати е необходимо програмите за подпомагане да подкрепят национални и регионални политики и реформи в селското стопанство и сигурността на прехраната и в свързани с тях области като земята, водите и биогоривата, като се отчитат в пълна степен предизвикателствата на изменението на климата. Тези политики и реформи следва на свой ред да бъдат неразделна част от цялостни стратегии за намаляване на бедността. Целите и задачите, свързани със сигурността на прехраната, следва да бъдат също така по-добре интегрирани в другите секторни политики на страните партньори в области като транспорта, инфраструктурата, рибарството, здравеопазването и образованието. От съществено значение е участието на организациите на селскостопански производители,

²⁴ Вж. съвместна работа на IPC (Integrated food security Phase Classification), вж. <http://www.ipcinfo.org/>

гражданското общество, частния сектор, уязвимите групи и други заинтересовани участници в развитието и прегледа на тези политики. В това отношение помощта за развитие от ЕС следва да служи за подпомагане на капацитета за развитие на политики и механизми за координация между отделните сектори.

В Африка принципите, посочени по-горе, са залегнали в Цялостната програма за развитие на селското стопанство в Африка (CAADP), подпомагана от ЕС и неговите държави-членки от 2007 г. насам²⁵. Подкрепата на ЕС за CAADP следва да се активизира. В Азия е необходимо да бъдат укрепени регионалните инициативи за сътрудничество в областта на храненето.

3.2. Хармонизиране на действията на ЕС

Подходът на ЕС към сигурността на прехраната в развиващите се страни следва да се основава на принципите, залегнали в Парижката декларация за ефективност на помощите, в Програмата за действие от Акра, както и в Кодекса за поведение на ЕС относно разделението на труда. ЕС и неговите държави-членки трябва да определят регионите и страните, в които задачите ще бъдат разпределени въз основа на сравнителни предимства, и да съгласуват действията си под ръководството на водещ донор.

Както ЕС, така и неговите държави-членки разполагат с няколко политически рамки и финансови инструменти за подпомагане на партньорските страни за справяне с несигурността на прехраната. По-добрата хармонизация на политиките и по-голямото взаимно допълване на инструментите, едновременно с координацията с частни инвестиции, следва да доведат до по-ефективни действия.

Съгласуваността на политиките за развитие²⁶ (СПР) по отношение на сигурността на прехраната ще бъде насърчавана чрез набор от политически инструменти, включително в областта на селското стопанство, търговията, рибарството, изменението на климата, околната среда и научните изследвания. Реформата на Общата селскостопанска политика доведе до по-добра съгласуваност, а бъдещите реформи ще продължават да бъдат съобразени с глобалните цели по отношение на сигурността на прехраната. Бъдещата реформа на Общата политика в областта на рибарството ще доведе до още по-голяма съгласуваност между риболовните политики и практики в Европа и целите за развитие. И най-накрая балансираното, цялостно и амбициозно приключване на Програмата за развитие от Доха би укрепило системата за международна търговия, като това ще се отрази благоприятно върху сигурността на прехраната.

3.3. Подобряване на съгласуваността в рамките на системата за международно управление

ЕС и неговите държави-членки следва да насърчат съгласуваността при международното управление на сигурността на прехраната и да подкрепят бързото реформиране на Комитета по сигурността на прехраната в света (КСП) като централен орган по сигурността на прехраната. Реформираният КСП следва да се стреми да получи надзорна роля в други специфични области, имащи отношение към сигурността на прехраната, включително в хранителната помощ и храненето.

²⁵ COM(2007)440

²⁶ Работна програма за СПР през 2010—2013 г., април 2010 г.

Съществува необходимост от по-нататъшно рационализиране на приоритетите на трите структури на ООН, намиращи се в Рим (Организацията за прехрана и земеделие (FAO), Световната програма за прехраната (WFP) и Международния фонд за развитие на селското стопанство (IFAD)) и от подобряване на тяхното сътрудничество за създаване на полезни взаимодействия. Реформата на системата на ООН и текущият преглед на ролята и приоритетите на FAO дават възможност за подобряване на качеството и ефективността. ЕС следва да продължи тясното си сътрудничество с генералния секретар на ООН по въпросите на сигурността на прехраната и да укрепи диалога със структурите в Рим, като подкрепя по-тясната координация между тези структури и, при необходимост, пренасочването на мандатите и дейностите им в посока, отчитаща техните сравнителни предимства — за FAO това са познанието и консултирането по политики, за IFAD — дългосрочните устойчиви инвестиции, а за WFP — извънредните ситуации и ситуациите на несигурност.

4. ПРИОРИТЕТИ

Десет години след приемането на ЦХР ЕС трябва да активизира сътрудничеството в областта на сигурността на прехраната. В тази политическа рамка приоритет на ЕС следва да бъде подкрепата за сигурността на прехраната в нестабилни държави и особено в Африка, където почти 80 % от недохраненото население живее в нестабилни държави, както и в някои части на Южна Азия. За да бъде ефективна помощта трябва да бъде адаптирана към контекста в страната и да съчетава изработването на политики и стратегии за развитие с овластяването на най-уязвимите. Въпреки че внимание следва да се обърне на всичките четири стълба, ЕС трябва да даде приоритет на четири широки и свързани помежду си аспекта: развитие на дребното селско стопанство, управление, регионална интеграция и механизми за подпомагане на уязвими групи от населението. В тези области ЕС и неговите държави-членки следва да работят за:

4.1. Подобряване на устойчивостта на дребните производители и на селския поминък

- Поставяне на акцент върху интензификацията на екологично ефективното селско стопанство на дребните производители и по-специално жените, чрез осигуряване на подкрепа за ефективни и устойчиви национални политики, стратегии и правни рамки, както и за справедлив и устойчив достъп до ресурси, включително земя, вода, (микро) кредити и други селскостопански ресурси.
- Значително увеличаване на подкрепата за диктувани от търсенето научни изследвания, насочени към селскостопанско развитие, ръст и иновации, като целта е това увеличаване да достигне 50 % до 2015 г. Изследванията в публичната сфера следва да се основават на традиционни знания и нови технологии. Тези изследвания не трябва да насърчават технологии, които не са устойчиви или такива, които не са съвместими с националния капацитет за регулиране и управление на рискове.
- Активна подкрепа за по-голямо участие на гражданското общество и организации на селскостопански производители във взимането на решения относно политики и в програми за научни изследвания, както и повишаване на тяхното участие в изпълнението и оценката на правителствени програми. В този контекст следва да бъдат поощрявани връзките между организации на селскостопански производители в ЕС и такива от развиващите се страни.

- В сътрудничество с партньорите подобряване на регулаторните и институционалните условия за отговорни частни инвестиции във всички етапи на стойностната верига в селското стопанство и стимулиране на публично-частните инвестиции. Наблюдаване и обсъждане на напредъка в рамките на планове за управление.

4.2. Подкрепа за ефективно управление

- В срок до 2015 г. значително увеличаване на подкрепата за СААДР при прилагане на ефективно разделение на труда във всички африкански държави на юг от Сахара, които са зависими от селското стопанство.
- Създаване на съвместна инициатива с АС с цел да се ускори изпълнението на Насоките в областта на поземлената политика, предназначени за Африка. Това следва да включва пътна карта за прилагане на принципите и добрите практики за устойчиви широкомащабни инвестиции в селскостопански земи.
- Подкрепа за национални и международни инициативи за формулиране на принципи и норми на поведение, регулиращи устойчиви широкомащабни национални и чуждестранни инвестиции в селскостопански земи, с акцент върху защитата на поземлените права, сигурния достъп до земя и други природни ресурси за дребните селскостопански производители и върху устойчивото управление на тези ресурси.
- Подкрепа на световно равнище за реформата на Комитета по сигурността на прехраната в света (КСП) с цел той да се превърне в основна институция за координиране на инициативите в глобален мащаб, посветени на сигурността на прехраната.
- Подкрепа за по-тясна координация между структурите на ООН, намиращи се в Рим.

4.3. Подкрепа за регионалните политики в областта на селското стопанство и сигурността на прехраната

- Подкрепа за разработване и прилагане на регионално равнище на политики и стратегии в областта на селското стопанство, включително относно селскостопанските животни и безопасността на храните с цел да се засили интеграцията на регионалните пазари на храни и селскостопанска продукция. Активизиране на диалога по политиките с регионалните организации, работещи в сферата на селското стопанство, сигурността на прехраната и храненето.
- Укрепване на регионалните и националните информационни системи, подкрепящи политиките в областта на селското стопанство, сигурността на прехраната и храненето, както и на системите за ранно предупреждение.

4.4. Укрепване на механизмите за подпомагане на уязвимите групи от населението

- Подкрепа за страните с оглед на създаването и прилагането на целеви и гъвкави политики за социални трансфери, адаптирани към местните условия. Когато това е възможно, социалното подпомагане следва да предоставя възможност на получателите да започнат сами да генерират доходи, които да им позволят устойчив достъп до храна.

- Насърчаване на по-доброто интегриране на аспекти на храненето в политиките за развитие, включително в образованието и здравеопазването, и свързаното с това изграждане на капацитет.
- Осигуряване на специфична помощ за страните в преход и в нестабилни ситуации чрез използване на принципите на LRRD.